

Братя Грим
Тримата щастливци

Един баща повикал веднъж тримата си сина да дойдат при него и подарил на първия петел, на втория коса, на третия котка.

– Аз съм вече стар – рекъл той – и смъртта ми приближава, затова реших, докато съм още жив, да ви осигуря. Пари нямам и това, което ви давам сега, явно няма голяма цена. Важното е да го употребите разумно. Ако намерите страна, дето подобни неща още не са известни, те ще ви донесат щастие.

След смъртта на бащата големият син тръгнал по света с петела си, но където и да отидел, петелът бил вече известен. В градовете го виждал още отдалеко по кулите, дето се въртял наспротив вятъра, а по селата го чувал да кукурига във всеки двор и никой не се дивял на неговата птица. Ето защо той не можел да се надява, че петелът ще му донесе щастие.

Но най-сетне се случило да попадне на един остров, дето хората никога не били виждали петел, а също така не умеели да разпределят времето си. Знаели наистина кога било сутрин и кога вечер, но през нощта, ако не спели, никой не можел да се оправи в тъмното за времето.

– Виджте – рекъл им той – каква горда птица! Носи рубиненочервена коронка на главата, а на нозете има шпори като истински рицар. Ще ви повиква три пъти през нощта в точно определено време и като ви повика за последен път, да знаете, че слънцето скоро ще изгрее. Обади ли се пък посред ясен ден, времето сигурно ще се развали.

Това много се харесало на хората. Те не спали цялата нощ и слушали с голяма радост как петелът обаждал високо и ясно времето в два, в четири и в шест часа. Попитали го може ли да им продаде птицата и колко иска за нея.

– Горе-долу толкова злато, колкото може да носи едно магаре – рекъл той.

– Нищо пара за такава скъпа птица – викнали всички и на драго сърце му дали исканата цена.

Когато се завърнал с богатството у дома си, братята му се смаяли и средният рекъл:

– Тогава и аз ще тръгна по света да видя дали не мога да продам косата си също така изгодно.

Но скоро загубил надежда, защото на всяка крачка срещал селяни, които също като него носели коси на рамо. Ала накрая все пак попаднал на един остров, дето хората не знаели какво е коса. Когато там житото узрявало, те докарвали топове пред нивите и поваляли стръковете със стрелба. Но тази работа била много несигурна: един стрелял високо над класовете, друг улучвал не стръковете, а самите класове и ги разпилявал

на вятъра, пък и на всичко отгоре стрелбата дигала нетърпим шум.

Ала средният брат запретнал ръкави и почнал да коси тъй тихо и тъй бързо житото, че хората зяпнали от почуда. Съгласни били да му дадат за косата всичко, каквото поиска. И му дали кон, натоварен с толкова злато, колкото можел да носи.

Тогава и третият брат решил да намери добър купувач за котката си. С него се случило същото: докато стоял на сушата, не постигнал нищо, защото навсякъде имало толкова много котки, че хората обикновено давели новородените котенца в реките. Накрая заминал с кораб за един остров и там за щастие никой още не бил виждал котка. Мишките били се наплодили тъй, че просто танцували по масите и столовете, все едно дали стопанинът си бил в къщи, или не. Хората пиштели страшно от тая напаст, но и сам царят в двореца не знаел как да се отърве от нея. Мишките цвъртели на всички страни и изгривали всичко, каквото успявали да докопат.

Но ето че котката тръгнала на лов, скоро очистила няколко зали от мишките, и хората помолили царя да купи чудотворното животно за царството. Царят на драго сърце дал на момъка каквото поискал: един катър, натоварен със злато. Така и третият брат се завърнал у дома с голямо съкровище.

Котката се забавлявала чудесно с мишките в царския дворец и изподавила толкова много от тях, че хората вече не могли да ги броят. Но след толкова работа накрая се сгорещила и ожадняла. Спряла се, дигнала глава и измякала:

– Мяу, мяу!

Царят и цялата му придворна свита чули тоя странен звук и толкова се изплашили, че побягнали от двореца навън. На двора се състоял коронен съвет: какво най-разумно би могло да се направи. Накрая взели решение да изпратят при котката вестител, който да я покани да напусне доброволно двореца, в противен случай щели да я изгонят насилствено. Съветниците рекли:

– Предпочитаме да страдаме от мишките, с тая напаст вече сме свикнали, отколкото да търпим тоя звяр, който застрашава живота ни.

Един паж се изкачил горе и попитал котката ще напусне ли доброволно двореца. А котката, която била ожадняла още повече, отвърнала само:

– Мяу, мяу!

Пажът разбрал „не, не“ и предал отговора ѝ на царя.

– Добре – рекли съветниците, – тогава ще употребим сила.

Докарали топове и почнали да стрелят по двореца, докато го подпалили. Когато огънят стигнал до залата, в която била котката, тя скочила благополучно през прозореца навън, но обсадителите не спрели стрелбата, докато не изравнили двореца със земята.

КРАЙ

Brüder Grimm
Die drei Glückskinder

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране и разпознаване: Виктор, 2003

Публикация: Най-хубавите приказки на Братя Грим, издателство „Отечество“, София,
1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2298>]